

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Promptvarii exequialis pars ...

Continens centurias II. dispositionum, quibus themata funebria sive
scripturae dicta varia ...

Bidembach, Felix

Francofurti, 1625

Thema LXXXIV.

[urn:nbn:de:bsz:31-130978](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-130978)

THEMA LXXXIV.

1. Pet. I. v. 24.

Omnis caro vt fœnum, & omnis gloria hominis vt flos fœni. Exaruit fœnum, & flos eius decidit: verbum autem Domini manet in æternum.

DISPOSITIO.

Pictores mortis effigiem delineare volentes, hominis *enlignés* effingunt cum falce fœnifeca.

Qua pictura denotare volunt, quod tam cito possimus flaccescere & cadere in terram, quam cito gramina possunt demeri falce.

Idipsum congruere videtur cum prælecto textu, vbi homines fœno comparantur, & omnes illorum gloria floribus campi.

Huius rei experimentum nobis dat præfens funus, cui vt rite soluimus iusta, præsentem sententiolam huic satis accommodam enarrabimus. Ac quia Petrus instituit in hisce verbis collationem caducorum huius vitæ bonorum cum æternis quæ in verbo Euangelii offeruntur, agite vtrumque membrum institutæ collationis ad stercoram verbi diuini appendamus, & quid momenti singula habeant, seorsim expendamus.

Et primo similitudinem de fœno & flore.

Deinde etiam quid de verbo Domini.

Aliam huius Loci Dispositionem vide in prima parte Promptuarii exequalis in appendice v l. Classis, Num. XXVIII. pag. 518.

I. Pars.

OMNIS CARO FŒNUM, &c. Verba hæc transsumpsit Petrus ex Elaiæ cap. 40. v. 6. & 7. Nam idem spiritus qui fuit in Prophetis, locutus est per Apostolos, & sic etiam per nostrum Petrum hæc eadem.

Vu

Quid

Quid vero per *CARNEM* intelligit Petrus? Non utique talem qualis in macello venditur, sed iuxta tenorem scripturæ nomine carnis intelligitur hominis substantia, ut videte est, Gen. 7. v. 3. quia caro sunt. Syr. 14. v. 1. 7. Omnis caro sicut vestimentum veterascit. Joel. 2. q̄ & repetitur Act. 2. Effundam spiritum meum super omnem *CARNEM*, i. e. omnis sexus ac ætatis homines, Rom. 4. v. 20. Ex operibus Legis non iustificabitur vlla caro. Ac quid opus est allegatione ipsorum dictorum, cum Spiritus sanctus optimus sit suorum verborum interpres, dum ait, Esa. 40. v. 6. *POPULVS*, id est homines sunt fœnum: i. e. cum fœno habent similitudinem. Nam ut fœnum ardore solis torretur & exarescit, ita homo per mortem arefcit, atque caro eius & ossa exarescunt. Imo etiam quemadmodum flos campi flaccescit & decidit decussus per fœnificam: ita etiam omnis dignitas hominis, iuuentus, forma, &c. successu temporis perit.

L O C V S.

Fœnum & flos agri sint nostri concionatores. Docent namque nos quã minime durabilis res sit homo, sed caduca, instabilis, breuissimi temporis. Idque verificatur, siue initium, siue progressum, siue etiam finem vitæ nostræ spectemus.

1. Origo fœni, quod gramen est, producit ex terra, Gê. 1. Ita etiam, si originem Adami spectemus seu primi hominis, ortum suum habet ex limo terræ.

2. Flos seu gramen ex quo fœnum, inconstans ac caduca res est, quæ non potest sustinere impetum ventorum, sed huc & illuc agitur & fluctuat.

Ita homo in rota vita non potest per se subsistere: nam in Deo (Act. 17. v. 28.) viuimus, mouemur & sumus. Ne ad momentum quidem subsisteremus absque spiritu Dei omnia sustentante & conseruante.

Id etiam vsuenerit in morbis videmus. Si nos paulo asperior ventus afflat, caduci sumus, febri & aliis morbis si accidi simus.

3. Imo

3. Imo si gramen cessante flatu ventorum sese erigat rursus, attramen succedentibus aliis ventis, persilantibus flores & gramina rursus vergunt ad terram, & sese inclinant: ita licet homo restituatur pristinae valetudini, attramen mox alium morbum successurum ipsi timendum est.

Quemadmodū etiam si siccitas nimis aduersa sit graminī teā florī, crescere in altum non potest, imo fere exarefcit & perit: E contra vero si nimis pluuiosum sit tempus frigidumq; tum flores pallent & flaccescunt: ita homo siue fortuna aduersa inuestetur, seu nimis secunda vtatur: neutrum comoda mente sufferre potest. Nam, luxuriāt animi rebus plerumque secundis: nec facile est æqua comoda mente pati.

Quod Jer. cap. 17. vere expressit, vt habet Germ. Luth. verl. Es ist das Herz ein trozig vnd verzagt ding. Trozig/nemlich wann es wolgethet. Verzagt / wann Creuz vnd Trübsal kompt.

5. Tandem etiam caduca & succidua res est gramen seu flos: nam adueniente scœnifeca cum falce, concidit & breui exaret vt nomen etiam amittat, & non amplius flos vel gramen sed scœnum appellatur: ita adueniente morte cū falce mox vita nostra concidit. Homo namq; sicut scœnū: & dies eius, Pl. 103. v. 15 amittit nomen & cadauer dicitur.

6. Imo etiam quidem scœnum si nimis arefactum est, in puluisculos potest comminui & atteri manibus: ita etiam caro & ossa nostra arefacta in puluerem rediguntur, Eccl. 12. ex quo sumptus est homo.

Vltus horū omniū, vt quia sciamus quam breuis, caduca & nihili res sit nostra vita, vt flori succiduo omnis nostra dignitas & gloria nostra comparetur, in nos ipsos descendam⁹ nec nos extollamus vel superbiamus, quid enim est homo qui teipsum tanti facis & cristas erigis? No s e s T E I P S Y M, C A R O E S, F O E N Y M E S, G R A M E N E S, quod desiccatur ad calorem solis: herba es vel flos.

D I S C N igitur M O R T I, vel quod mortalis sis, memento, Psalm. 39. & 90. Et quidem quod omnis C A R O,

V u 2 nalj

nullo excepto siue iuuenis, siue viri, siue senis floribus sit similis: Siue pauper sis, siue diues, siue fœmina, siue vir, siue doctus, siue indoctus, siue infirmus, siue robustus sis, &c.

Quemadmodum vnus introitus est omnibus ad vitam (Sap. 7. v. 6.) ita & similis exitus, q. d. Omnibus est moriendum, siue principes sint, siue bubulci. Perpetuum hoc est fœdus, quod morietis, quia omnis caro est fœnum, Syrac. 14. v. 18.

Quoties ergo egrederis in campam, hortum, pratium vel agrum, & aspicias graminia seu flores, recole, en hic speculum nostræ mortalitatis nobis ob oculos ponitur.

Ac quemadmodum nos non extollete vel magnifacere (quia instar graminis, floris vel fœni sumus) ita nec alios homines cuiuscunque gradus sint, & licet florere nobis videantur dignitate, opibus, nobilitate, forma, ingenio ultra quam par est admirari debemus: Cogita, quod FLORES sint, præterea nihil, & exclama cum Dauide, Ps. 39. v. 7. Vniuersa vanitas profectio OMNIS VIVENS. In Germ. *Nich/wie so gar nichts seynd doch alle Menschen.* Ideoque IN DEVM confidamus potius, qui vt vitæ, ita & mortis nostræ habet imperium, Sap. 16. de cæteris vide in 1. parte Prom ptuarii, pag. 510.

F I N I S.

T H E M A LXXXV.

1. Pet. 4. v. 17. 18. 19.

Tempus est, vt incipiat iudicium à domo Dei. Si autem primum à nobis, quis finis eorum qui non credunt Dei Evangelio? Et si iustus vix saluatur: impius & peccator vbi erunt? Itaque & hi qui patiuntur secundum voluntatem Dei, fidei creatori commendent animas suas in beneficentia.

D I S P O S I T I O.

Nihil est q̄ citius abstrahit homines à Christianismo &

& professi
Id Petrus
Ideoq; ip
mat fratres
veritate: sed
non detrect
te doctrine
Vt ergo &
dignos nost
quam in pes
strahere,
perpendam

Tempus
Dei hic mo
quod suos
uertat in im
exerceatur
illi vniue
tare velint
Tanto a
persecution
timur vt hon
qui glorific
Hoc Apol
vincio Pet
de de quo p
in initium co
Item. 15. v. 2
nue. mco
ctis? non
49. v. 12. E
calicem, bil
ni? Non ctis